

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ

Ἐτησίᾳ δρ. 10.—

Ἑξάμηνος » 5,50

Τρίμηνος » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Ἐξωτερικοῦ

Ἐτησίᾳ φρ. χρ. 12,50

Ἑξάμηνος » 6,50

Τρίμηνος » 3,50

Περίοδος Β'. — Τόμος 25ος

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 14 Ἰουλίου 1918

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 20. Ἐξωτερικ. λεπ. 25

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, λεπτὰ 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Ἔτος 40όν. — Ἀριθ. 33

Ἡ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ ἸΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'. (Συνέχεια).

Ἀφοῦ ἐτελείωσε κι' αὐτὴ ἡ ἐργασία, ἦταν ἀδύνατο νὰ ὑποπτεῖται πιά κανεὶς ὅτι στὴν ἄκρῃ τῆς λίμνης ὑπῆρχε ἕνας ὑπόγειος ἀγωγός, ἀπ' ὅπου χύνονταν ἄλλοτε τὰ περισσεύοντα νερά στὴ θάλασσα.

Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ ἄλλος ἐκείνος ὑδραγωγός, ὁ μικρός, ποὺ ἐχρησίμευε γιὰ νὰ τρέφῃ τὴν δεξαμενὴ τοῦ Γρανίτινου Παλατιοῦ καὶ γὰ νὰ κινή τὸν ἀνελκυστήρα, διατηρήθηκε μὲ μεγάλη προσοχὴ κι' ἔτσι τὸ νερὸ δὲν θὰ τοὺς ἔλειπε ποτέ. Τὸ Γρανίτινο λοιπὸν Παλάτι, ὅμα μιά φορὰ σηκώνονταν ὁ ἀνελκυστήρας, ἦταν ἕνα αὐτοῦ αἰγούρο, ὡστὸ φρούριο, ποὺ δὲν φοβούνταν νὰ τὸ πατήσῃ κανεὶς. Κατόπιν, ὁ Πέγκροφ, ὁ Γεδεὼν Σπίλετ κι' ὁ Χάρμπερτ ὄρθηκαν καιρὸ νὰ πεταχθῶν κι' ὡς τὸ Πόρτο-Μπαλλόνι. Γιατί ὁ ναύτης ἐπιθυμοῦσε πολὺ νὰ ἰδῇ ἂν τὸ μικρὸ λιμανάκι, ὅπου ἦταν ἀγκυροβολημένος ὁ «Καλότυχος», εἶχε δεχθῇ τὴν ἐπίσκεψιν τῶν καταδίκων.

— Καὶ ἴσια-ἴσια, ἔλεγε, ποὺ οἱ ζέντλεμαν αὐτοὶ ἀποβιβάστηκαν στὴ μεσημβρινὴ ἀκτὴ ὥστε ἂν ἀκολούθησαν τὸ ἀκρογιάλι, ὑπάρχει φόβος νὰ ξετρυπώσαν τὸ λιμανάκι καὶ τότε πιά δὲ δύναι οὔτε μισὸ δολλάριο γιὰ τὸν «Καλότυχό» μας!

Οἱ φόβοι τοῦ μέγκροφ δὲν ἦταν ὅλως διόλου ἀβάσιμοι καὶ μιά ἐκδρομὴ ὡς τὸ Πόρτο-Μπαλλόνι ἐκρίθηκε ἀναγκαῖα.

Ὁ ναύτης λοιπὸν κι' οἱ σύντροφοί του, καλὰ ὀπλισμένοι, ξεκίνησαν τὸ ἀπόγευμα τῆς 10ης Νοεμβρίου. Ὁ Πέγκροφ, τὴν στιγμὴν ποὺ ἔβασε ἀπὸ δύο σφαῖρες σὲ καθεὲ κἀννη τοῦ τουφεκιοῦ του, ἐκτοῦ οὐσε τὸ κεφάλι του μὲ τρόπο ποὺ δὲν προοιῶνιζε τίποτε καλὸ γιὰ ὅποιον θὰ τὸν ἐπλησίαζε πάρα πολὺ, ἀνθρώπο ἢ ζῶο, καθὼς ἔλεγε. Ὁ Σπίλετ κι' ὁ Χάρμπερτ πῆραν κι' αὐτοὶ τὰ τουφεκία τους καὶ κατὰ τῆς τρεῖς, κατέβηκαν ἀπὸ τὸ Γρανίτινο Παλάτι. Ὁ Νάβ τοὺς συντρόφευε ὡς τὸν ἀγκῶνα τῆς Εὐχαριστίας καί, ἀφοῦ πέρασαν, σήκωσε πίσω τους τὸ γεφύρι.

Εἶχε συμφωνηθῇ μεταξύ τους ὅτι μιά τουφεκιά θ' ἀνῆγγελλε τὴν ἐπιστροφὴ τῶν ἀποίκων καὶ τότε ὁ Νάβ θὰ ἐγύριζε γιὰ ν' ἀποκαταστήσῃ τὴν συγκοινωνία μεταξύ τῶν δύο ὀχθῶν τοῦ ποταμοῦ. Ἡ συντροφιά προχώρησε ἴσια ἀπὸ τὸ δρόμο τοῦ λιμένα πρὸς τὴν Μεσημβρινὴν ἀκτὴν τοῦ νησιοῦ. Ἡ ἀπόστασις δὲν ἦταν παρὰ τριάμισυ μίλλια, ἀλλὰ ὁ Γεδεὼν Σπίλετ καὶ οἱ σύντροφοί του τὴν ἔκαναν σὲ δύο ὥρες. Γιατί ἔψαχναν σ' ὅλο τὸ δρόμο, τόσο πρὸς τὸ μέρος τοῦ πυκνοῦ δάσους ὅσο καὶ πρὸς

τὸ μέρος τοῦ βάλτου τῶν Ταδὸρνων. Δὲν ἦσαν οὔτε ἴχνος τῶν πειρατῶν, ποὺ βέβαια, ἐπειδὴ δὲν εἶχαν ἐξακριβώσει ἀκόμα τὸν ἀριθμὸ τῶν ἀποίκων καὶ τὰ μυνητικὰ μέσα ποὺ εἶχαν στὴ διάθεσί τους, εἶχαν καταφύγει στὰ πιὸ ἀπρόσιτα μέρη τοῦ νησιοῦ. Ὅταν ἐφθασαν στὸ Πόρτο-Μπαλλόνι, ὁ Πέγκροφ μὲ μεγάλη του χαρὰ εἶδε τὸν «Καλότυχό», ἀγκυροβολημένο ἤσυχα στὴ μέση τοῦ μικροῦ κόλπου. Ἄλλως τε τὸ Πόρτο-Μπαλλόνι ἦταν τόσο καλὰ κρυμμένο μέσα στοὺς ψηλοὺς ἐκείνους βράχους, ὥστε οὔτε ἀπὸ τὴ θάλασσα οὔτε ἀπὸ τὴν ξηρὰ δὲν θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ τὰν ἀνακαλύψῃ, ἐκτός ἂν ἦταν ἀπὸ πάνω ἢ ἀπὸ μέσα.

— Δόξα σοι ὁ Θεός, εἶπε ὁ Πέγκροφ· αὐτοὶ οἱ κακούργοι δὲν ἦλθαν ἀκόμη ἐδῶ. Τὰ ψηλὰ χόρτα ταιριάζουν καλύτερα στὰ ἔρπετα καὶ βέβαια στὸ Φάρ-Ουέστ θὰ τοὺς ξαναβροῦμε.

— Καὶ εἶπε εὐτυχίμα, ἐπρόσθεσε ὁ Χάρμπερτ, γιατί ἂν ἔβλεπαν τὸν «Καλότυχό», θὰ τὸν ἐπαιρναν γιὰ νὰ φύγουν, κι' αὐτὸ θὰ μᾶς ἐμπόδιζε νὰ ξαναπάμε μεθαύριο στὴ νῆσο Θαβώρ.

— Ἀλήθεια, ἀποκρίθηκε ὁ ρεπόρτερ, πρέπει νὰ πάμε νὰ φρίσουμε ἕνα ἐγγράφο, ποὺ νὰ φανερώσῃ τὴ θέσιν τῆς νήσου Δίγκολν καὶ τὴν καινούργια διαμονὴν τοῦ Ἀύρτων, γιὰ τὴν περίπτωσιν ποὺ θὰ γύριζε νὰ τὸν πάρῃ τὸ σκωτικὸ πλοῖο.

— Ἐδῶ εἶπε ὁ «Καλότυχος», κύριε Σπίλετ! ἐφώνησε ὁ ναύτης. Πλοῖο καὶ πλήρωμα εἶνε ἑτοιμα νὰ ναχωρήσουν στὴν πρώτη διαταγή!

— Νομίζω, Πέγκροφ, ὅτι αὐτὸ θὰ γίνῃ ἀφοῦ τελειώσῃ ἡ ἐξερεύνησί μας ἐδῶ. Γιατί ὁ ἀγνωστός αὐτός, ἂν κατορθώσουμε νὰ τὸν βροῦμε, μπορεῖ νὰ μᾶς πῇ περισσότερα πράγματα γιὰ τὴν νῆσο Δίγκολν καὶ τὴ νῆσο Θαβώρ ἀπ' ὅσα ἔχουμε. Ἄς μὴν ξεχνοῦμε, ὅτι αὐτὸς ἔγραψε τὸ σημείωμα τῆς μοτιλλας κι' ὅτι ἴσως καὶ ἔχει περὶ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ θαλαμηγοῦ!

— Νὰ παρ' ἡ ὀργή! ἐφώνησε ὁ Πέγκροφ, μὰ τί νὰ εἶνε ὁ ἀνθρώπος αὐτός; Μᾶς ἔχει ἐνῶ ἡμεῖς δὲν τὸν ξέρουμε! καθόλου! Ἄν εἶνε ἀπλοῦς ναυαγός, γιατί νὰ κρύβεται; Εἴμαστε καλοὶ ἀνθρώποι, ὑποθέτω, καὶ ἡ συγναστροφὴ τῶν καλῶν ἀνθρώπων δὲν εἶνε δυσάρεστη σὲ κανένα! Ἦλθε ἐδῶ θεληματικά; Μπορεῖ, ἂν θέλῃ, νὰ φύγῃ; Εἶνε ἀκόμα στὸ νησί; Δὲν εἶνε πιά;

Μιλῶντας ἔτσι ὁ Πέγκροφ, ὁ Χάρμπερτ καὶ ὁ Γεδεὼν Σπίλετ ἀνέβηκαν στὸν «Καλότυχό» καὶ τριγύριζαν τὸ κατάστρωμά του. Ἐξαφνα ὁ ναύτης, ἀφοῦ ἐκτίναξε καλὰ τὸ τυλιγμένο σχοινὶ τῆς ἀγκυρας, ἐφώνησε:

— Ὡ, διάβολε! αὐτὸ εἶνε πολὺ περίεργο.

— Τί συμβαίνει, Πέγκροφ; ρώτησε ὁ ῥεπόρτερ.

— Συμβαίνει, ὅτι αὐτὸν τὸν κόμπο δὲν τὸν ἔκαμα ἐγώ.

Κι' ὁ Πέγκροφ ἔδειχνε τὸν κόμπο ἐνὸς σχοινοῦ, ποὺ κρατοῦσε τὸ παλάμι τῆς ἀγκυρας τυλιγμένο.

— Πῶς δὲν τὸν ἔκαμες ἐσύ; ρώτησε ὁ Γεδεὼν Σπίλετ.

— Ὁχι! θὰ παίρνα ὄρκο. Αὐτὸς εἶνε ἕνας κόμπος μονός, ἐνῶ ἐγὼ τοὺς κάνω πάντα διπλοὺς.

— Ἐχεῖς λάθος, Πέγκροφ!

— Δὲν ἔχω λάθος. Εἶνε συνήθεια τοῦ χειροῦ, κι' ὅταν τὸ χεῖρ συνειδήσῃ κατὶ, τὸ κάνει μηχανικῶς καὶ δὲν λαθεύει ποτέ.

— Λέτε λοιπὸν νὰ ἦσαν στὸν «Καλότυχό» οἱ καταδίκαι; ρώτησε ὁ Χάρμπερτ.

— Δὲν ξέρω τίποτα! ἀπεκρίθηκε ὁ ναύτης. Τὸ μόνο βέβαιον εἶνε, ὅτι ἡ ἀγκυρὰ τοῦ «Καλότυχου» σηκώθηκε καὶ ξαναορίχθηκε. Καὶ νὰ κι' ἄλλη ἀπόδειξις: Τὸ πανὶ αὐτὸ ποὺ σκεπάζει τὸ παλάμι, δὲν εἶνε καλὸ ἐπὶ τῆς θέσιν του. Ἐγὼ ποτε δὲν θὰ τὰφίνα ἔτσι.

Βάζω στοίχημα τὸ κεφάλι μου, ὅτι ἔκαμαν χρῆσιν τοῦ κατικιοῦ μας!

— Μ' ἂν τὸ μεταχειρίζονταν οἱ κατάδικοι, θὰ τὸ ἐλεηλατούσαν ἢ θὰ τὸ παίρναν νὰ φύγουν.

Τὰ κανόνια τοποθετήθηκαν στὸν τοῖχο τῆς μεγάλης σάλας... (Σελ. 197, στ. α')

— Να φύγουν;... πού; . . Στη νήσο Θάβω;... Μου φαίνεται ότι δεν θα τολμούσαν ποτέ να ταξιδεύσουν ως εκεί με τόσο μικρό πλοίο.

(Έπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ

Αγαπητοί μου, Α σάς διηγηθώ σήμερα μία μικρή ιστορία, που την άκουσα από το στόμα της ίδιας της ήρωίδας, μίας νέας επαρχιώτισσας, που σήμερα είχε φοιτήτρια στάς Αθήνας.

Εκείνον τον χρόνο—γιατί η ιστορία της είχε κάμποσο παλιό—, έπρόκειτο να δώση εξετάσεις, για ναπολυθῇ από το Παρθεναγωγείο. Στην Ιστορία δεν ήταν και τόσο δυνατή. Άλλα φαίνεται, ότι κι άλλες συμμαθήτριές της σκαλίζονταν αυτό το μάθημα και της έπρότειναν με τρόπο να κάμουν μία συμμαχία: Θά κάθονταν κοντά, κάποια θα υπαγόρευε το ζήτημα από το βιβλίο κι όλες πιά θα τώγραφαν χωρίς κανένα λάθος, παρά το πολύ-πολύ ορθογραφικό. Η φίλη μας, αν και με κόπο, στο τέλος το δέχθηκε κι όταν η σύμμαχος μπήκαν στην αulή, όπου θάδιναν της γραπίες εξετάσεις, φρόντισαν να διαλέξουν μόνες της θέσεις, που τους άρεσαν...

Όταν όμως μπήκε κι ο καθηγητής της Ιστορίας, είδε αυτή τη συγκέντρωσι, δεν του άρεσε καθόλου και τους είπε να-ραιώσουν. Έπειτα τους είπε ναλλάξουν και θέσι. Και καθώς επερίμεναν να της τοποθετήση πιά αυτός, τον άκουσαν να προφέρει πρώτο το όνομα της φίλης μας. — Η Τάδε, είπε, θά πάη να καθήση εκεί!

Κι έδειξε ένα θρανίο στο βάθος της αulής, μακρισμένο αρκετά από τάλλα, μέσα σχεδόν 'ς ένα είδος κιώσι.

Η φίλη μας πήγε άμέσως στην καινούργια της θέση κι έπεριμενε με αγωνία να ιδῇ ποιά θά της έδιναν συντρόφισσα.

Καμιά! Ούτε από της σύμμαχες, ούτε από της άλλες. Ο καθηγητής άρκεσθηκε 'ς αυτή τη μετάθεσι. Κι η φίλη μας βοέθηκε έτσι μοναχή της, χωρισμένη απ' όλες και σκεπασμένη μάλιστα από κείνες που κάθονταν μπροστά.

«Ώρα! συλλογίσθηκε στην αρχή με χαρά. Έδω μπορού να νάντιγράψω, χωρίς να με ιδῇ κανένας!»

—Τά βιβλία σας; έζήτησε ο καθηγητής. Άλλες έδωσαν, άλλες είπαν, αλήθεια ή ψέμματα, πώς δεν έχουν.

—Δεν έχω! έειπε κι η φίλη μας—αυτή η ψέμματα.

Κι ο καθηγητής την πίστεψε και κείνη έμεινε με το βιβλίο. Τι καλά! Θάντέγραφε που θά πήγαινε καπνός! Μπα, πώς κι η άλλες; Αυτή μόνο θάταν κουτή, να επιμένη σε μία γελοία ευσυνειδησία; Κ' έπειδή πάντα ήταν ευσυνειδητή, προσπαθούσε να δικαιολογηθῇ στον εαυτό της:

«Δεν έχω μνήμη, έλεγε, έχω λογική. Η Ιστορία δεν είναι σαν τὰ Μαθηματικά, που τὰ μαθαίνει κανείς και τὰ κρατεί εύκολα με τη λογική, με τη σκέψι. Σκέπτονται εγώ. Άλλά όσο και να σκεπτόμουν, θάταν αδύνατο να βρω άν ο 'Ιούλιος Καίσαρ γεννήθηκε στα 101 πρὸ Χριστού ή στα 50 μετά Χριστόν. Γιατί και τὸ ένα και τάλλο δεν θάταν παράλογο. Πρέπει να τὸ θυμώμαι. Άλλά μνήμη δεν έχω. Άρα... θάντιγράψω!»

Άξαφνα όμως, ένω έτοιμάζονταν να-

νοίξη κρυφά τὸ βιβλίο της, συλλογίσθηκε: «Μά γιατί τάχα ο καθηγητής μ' έβαλε έδω μοναχή μου;» Και στην έρώτησι αυτή, αποκρίθηκε άμέσως: «Βέβαια από εμπιστοσύνη. Μ' εμπιστεύεται. Με νομίζει άνίκανη να τὸν κλέψω, άνίκανη και να τὸ σκεφθῶ. Εγώ όμως όχι μόνο τὸ σκέφθηκα, αλλά να, είμαι έτοιμη και να τὸ κάμω...»

Κ' εξακολούθησε να σκέπτεται: «Μά είνε σωστὸ αὐτό;... Πρέπει εγώ τώρα να καταχρασθῶ την εμπιστοσύνη, που μου έχει, γελασμένος, αὐτὸς ὁ άνθρωπος; Μπορώ να κάμω τέτοιο πράγμα, χωρίς να ντραπῶ τουλάχιστο τὸν εαυτό μου;...»

Αποτέλεσμα τοῦ ξαφνικοῦ αὐτοῦ ξυπνήματος μίας συνειδήσεως, που δεν συνθηκολογούσε εύκολα, ήταν να σφενδονισθῇ με θυμὸ τὸ ταλαίπορο βιβλίο στην άλλη κερὶ της αulής. Κι η φίλη μας, από τὸ ζήτημά της, έγγραψε τίμια, ευσυνειδήτα, πιστά, μόνον ὅσα κατῴρθωσε να... θυμηθῇ.

Απὸ τὴν ἡμέρα εκείνη—μεγάλη ἡμέρα γι' αυτήν—, η φίλη μας δεν ξανασκέφθηκε οὔτε σιγμὴ να καταχρασθῇ τὴν εμπιστοσύνη που έμπνέει στους άλλους. Και τὸν καθηγητὴν εκείνο, που με τὴν εμπιστοσύνη του τὴν έκαμε πρώτος να μπῇ σε τόσο καλὸ δρόμο άρετῆς, —γιατί τὴν άρετὴν ὑπάρχει μεγαλύτερη από τὴν ευσυνειδησία, τὴν χρηστότητα, τὴν τιμιότητα;—τὸν εὐγνωμονεῖ από τότε ὅσο κανέναν άνθρωπο στὸν κόσμῳ!

Αυτὴ τὴν αληθινὴ ιστορία θέλησα σήμερα να σᾶς διηγηθῶ, όχι μόνο σὰν επίκαιρη,—προχθὲς ακόμα δεν έδινετε και σεῖς εξετάσεις;—αλλά και σὰν διδακτικὴ ὅσο λίγες.

Σας ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΡΙΣΙ ΤΟΥ ΤΡΕΛΛΟΥ

Μία φορά κ' έναν καιρό, στὸ Παρίσι, μπροστά σ' ένα μικρομαγέρεμο, ένας λούστρος έτρωγε τὸ ψωμί του δείχνωντάς το στὸν καπνὸ που έβγαίνει από τὸ ψητὸ πρὸ ψηνότανε μπροστά στην πόρτα τοῦ μαγαζιού και τώβρισκε έτσι πολὺ μυρωδάτο και νόστιμο. Ο μάγερας τὸν έβλεπε μά δεν τοῦ μιλούσε λέξι. Στὸ τέλος όμως, ὅταν ὁ λούστρος έφαγε ὅλο του τὸ ψωμί, γλῶττηκε, σκουπίστηκε με τὴν ἀπαλήμνη του κι ετοιμάζοταν να φύγῃ, τὸν άρπαξε τὸν καλὸ σου από τὸ γυαλὸ και τοῦ ζήτησε να τοῦ πλερώσῃ τὸν καπνὸ τοῦ ψητοῦ του.

Ο λούστρος δεν έννοούσε να δώσῃ πεντάρα.

—Οὔτε τὰ ψητά σου πείραξα, τοῦ φώναζε, οὔτε τίποτα δικό σου σοῦ πήρα. Τίποτα δεν σοῦ χρωστῶ. Ο καπνὸς που γυρεύεις να πλερώθῃς, έφρευγε ὅξω. Έτσι κι έτσι χαμένος πηγαινε. Που άκούστηκε μέσα στὸ Παρίσι να πλερώσουν καπνὸ που χάνεται στὸ δρόμῳ!

—Αὐτὰ δεν περνούν σ' έμένα, τοῦ φώναζε ὁ μάγερας. Που άκούστηκε πὼς είμαι υποχρεωμένος εγώ να θρέψω τοὺς λούστρους με τὸν καπνὸ τοῦ ψητοῦ μου. Έφαγες, θά πλερώσῃς. Εἰδεμὴ σοῦ κάνω άμέσως κατάσχεσι τὸ σχοινί και τὸ σαμάρι σου.

Μά κι ὁ λούστρος άγρίεψε. Δείχνοντας τὸ γερό μπαστούνι του, φοβέριζε πὼς θά τοῦ τὸ κατέβαζε στὸ κεφάλι αν δεν τὸν άφινε ἥσυχῳ.

Κανὼς τρικούβετος. Τρέξαν ὅλοι οἱ χάχηδες τοῦ Παρισιού και μαζώχθηκαν,

ὁλόγυρα. Μαζί κι ὁ Γιάννης ὁ Παλαβός, ὁ Γελωτοποιὸς πολίτης Παριζιάνος. Τὸν είδε ὁ μάγερας και λέγει τοῦ λούστρου:

—Θέλεις να βάλομε κριτὴ μας τὸν κύρ Γιάννη, τὸν Εὐγενή;

—Γιατί όχι; Μετὰ χαρὰς, ἀποκρίνεται ὁ λούστρος.

Φωνάζαν κοντὰ λοιπὸν τὸν κύρ-Γιάννη και τοῦ διηγήθηκαν πὼς και τί, ὅλο τὸν καυγᾶ. Αὐτὸς τοὺς άκουσε με μεγάλη προσοχή, κλείνοντας πότε τῶνα, πότε τάλλο του ταῦτι και ὕστερα διατάζει τὸν λούστρου να τοῦ βγάλῃ από τὴ σακούλα του κάποιο νόμισμα άσημένιο. Μ' ὅλη τὴν άνησυχία του, έβγαλε ὁ λούστρος ένα άσημένιο μισόφραγκο και τῶδωσε στὰ χέρια του.

Τὸ πήρε ὁ Γιάννης ὁ Παλαβὸς τὸ νόμισμα και τὸ ακούμπησε πρώτα στὸν άριστερό του ὤμο γιὰ να τὸ ζυγίσῃ μήπως ήταν λιγὸ στὸ βάρος. Τὸ χτύπησε κατόπι δυο-τρεις φορές μέσα στὴ φούχτα του γιὰ να βεβαιωθῇ από τὸν ἥχο μὴν ήταν καλπικό. Ὑστερὰ τὸ κόλλησε στὸ άριστερό του μάτι ὁλάνοικτο γιὰ να εξετάσῃ αν ήταν καλά χτυπημένο.

Ὅλα αὐτὰ τὸ πλήθος τὰ κοίταζε με θρησκευτικὴ σιωπή, σὰν να βρισκότανε σε δικαστήριο ἢ σ' έκκλησία. Ο μάγερας τρώγονταν πότε πιά να πάρῃ τὰ λεφτὰ που θάρουνε δικὰ του και τοῦ κακομοῦρι τοῦ λούστρου χτυπούσε ἡ καρδιά.

Έλεος ὁ Παλαβός, χωρίς να πῇ μιλιὰ, χτυπᾶ πολλές φορές τὸ άσημένιο μισόφραγκο στὸ μάγαρο τοῦ πεζοδρομίου. Ἀφού έγινε κι αὐτό, σήκωσε τὸ κουδουνάτο μπαστούνι του, που κρατούσε, σὰν έπίσημος γελωτοποιός, γιὰ σκηπτρο, έσιάζε τὸ χάρτινο σκούφο του και με ὅλη τὴν μεγαλοπρέπεια ενός Προέδρου τοῦ Ἀρείου Πάγου, έβηξε δυο-τρεις φορές και είπε δυνατὰ:

—Τὸ δικαστήριο άκουσε, έκρινε και ἀποφάσισε! Ο λούστρος που τὸ ψωμί του έφαγε με τὸν καπνὸ τοῦ ψητοῦ τοῦ μάγερα, σύμφωνα με τὸ Νόμο, έπληρωσε αὐτὸν τὸν μάγερα με τὸν ἥχο τοῦ άσημένιου μισοφράγκου του. Διατάζει τὸ ἴδιο δικαστήριο να τραβηχθῇ ὁ καθένας στὸ σπίτι του, χωρίς να υποχρεωθῇ σε ἑξῶδα. Εἴπαμε.

Η ἀπόφασις αὐτὴ τοῦ Παριζιάνου Τρελλοῦ, ὅταν μαθεύτηκε, τόσο δικαίη και θαυμαστὴ φάνηκε στους σοφούς, που φτάσαν να πουν πὼς μήτε τὸ Βουλευτήριο, μήτε τὸ Μεγάλῳ Ἐκκλησιαστικῳ Δικαστηρίῳ τῆς Ρώμης, μήτε κι αὐτὸς ὁ παλιὸς ὁ Ἀρείος Πάγος θά μπορούσαν να βρᾶλουν τόσο σωστὴ και φρόνιμη ἀπόφασι. [Rabelais] Σ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

[Με τὸν άνωτέρω τίτλον ὁ κ. Ι. Ζερδὸς έξέδωσε μίαν συλλογὴν θυμασιῶν ποιμάτων του. Η Ροδιὰ είνε ἀπόσπασμα ενός έκτενούς, έπιγραφόμενου «Μυρολόγια τῆς γιορτῆς».]

Η ΡΟΔΙΑ

Παίει τὰ γέρι στὴ ροδιὰ
Κι ἡ φυλλωσιά της σιέται
Και μολογὰι τὸ μυστικὸ
Και κρυφαπολογιέται
Έξῃτα ροδιὰ έβγαλα
Κι' έννιά χιλιάδες σπόρια,
Κι' άλλα τα ρίξαν αἱ νοτιές
Κι' άλλα τα έξερσόρια,
Κι' άλλα τα φάγαν οἱ άνθρωποι
Κι' άλλα οἱ βοργὲς σαπλάν.
Μ' ἀπάντα ποῦπες στὴ γῆς,
Άλλες ροδιές άνθισαν.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 169ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

[Ίδε «Διαπλάσις» 1917, σελ. 302]

[Έκ τῶν τριῶν ἀριθμῶν, οἱ ὅποιοι συνοδεύουν ἕκαστον ὄνομα, ὁ πρώτος σημαίνει πόσαι Ἀσκήσεις ένεκρίθησαν ἐκ τῆς Συλλογῆς τοῦ διαγωνιζομένου, ὁ δεύτερος: πόσαι ἐκ αὐτῶν ἦσαν ἐκτάκτως ἀρτὰι και ὁ τρίτος: τάπονενόμενα Εὐσημα. Τὸ ἄθροισμα τῶν δύο πρώτων σημαίνει τὴν θέσιν τοῦ διαγωνιζομένου, μεταξὺ δὲ δύο ἐχόντων τὸ ἴδιον ἄθροισμα, προηγείται ὁ ἔχων τὸν δεύτερον ἀριθμὸν μεγαλύτερον.

Τὰ σημερινα ἀποτελέσματα εἰνε τὰ τῷ λήξαντος 169ου Διαγ. Ἀσκήσεων διὰ τὴν Α' Ἐφαηνίαν τοῦ 1918. Τὰ τοῦ τρέχοντος: 174ου, διὰ τὴν Β' Ἐφαηνίαν, θά δημοσιευθῶν ἀργότερα.]

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ. (Ἀπὸ 16 ἐτῶν και άνω, καθὼς και οἱ μὴ σημειωσάντες ἐπὶ τοῦ τετραδίου ἡλικίαν.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ. Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς 15+15 [15Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ. Ποιητικὴ τῶν ὁλλοριῶν 14+14 [14Ε].—Διάττων Ἀστὴρ 15+13 [14Ε]. (Ἐκτός Διαγωνισμοῦ: Τιάκος, 15+15 [15Ε].—Νικητῆς τῆς Ἀθῆναι 14+14 [14Ε].—Μεγάλη Ἑλλάς 15+13 [14Ε].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ. Κυπριακὴ Ἑκκλησία 13+12 [12Ε].—Ἑλληνικὴ Σημαία 12+12 [12Ε].—Παναγ. Κ. Δέμπτρου 13+11 [12Ε].—(Ἐκτός Διαγωνισμοῦ: ἡμ. Δ. Φωτόπουλος, 14+13 [13Ε].—Σκλαβομηνί Ἑλληνοπούλα 13+12 [12Ε].)

ΕΠΑΝΟΙΣ: Λευτεριά στους Σκλάβους 15+8 [11Ε].—Ὀνειρον τῆς Κύπρου 15+8 [11Ε].—Χοροὶ Λουκᾶ 14+8 [11Ε].—13+7 [10Ε].—Ἰνδαλμα τῶν Ἑλληνισμῶν 14+6 [10Ε].—Ἀδύνατο Ναυάκι 13+6 [9Ε].—Δοξαμένον Εἰκοσιένα 14+5 [9Ε].—Κωνστ. Ἀ. Ἐλευθεροῦδάκης 14+5 [9Ε].—Κοιμητοράτωρ 15+4 [9Ε].—Μανὸν 12+9 [9Ε].—Ἀνοικτόκαρδος 12+6 [9Ε].

Παναγ. Σπ. Καραντζῆ: 13+5 [9Ε].—Μυρολόγιον Ἀνθος 13+5 [9Ε].—Τρελλὸς Κεφαλονίτης 13+5 [9Ε].—Ἀδως 12+4 [8Ε].—Κων. Χ. Κόκκος, 12+4 [8Ε].—Ν. Βερνάρδος, 14+3 [8Ε].—Ἡρώς Βελισσορίου 12+3 [7Ε].—Ἐκτωρ Χ. Μελετόπουλος, 9+5 [7Ε].—Ἀρελὴς Σανθούλα 12+2 [7Ε].—Κάδμος 11+2 [6Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Βασίλει τῶν Πόλεων 9+3 [6Ε].—Ἱερὸς Ἀγών 10+2 [6Ε].—29η Μαΐου 6+2 [5Ε].—Κονκίτσα 8+2 [5Ε].—Χρυσὴ Ἀντίς 8+2 [5Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ. (12—15 ἐτῶν.) ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κλέφτικο Βόλι 15+14 [14Ε]. (Ἐκτός Διαγωνισμοῦ: Στρατηλ. τῶν Ἑλλήνων 15+15 [15Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ψωφιδεῖς 15+13 [14Ε].—Ἑθνικὴ Ἀναγέννησις 15+13 [14Ε].—(Ἐκτός Διαγωνισμοῦ: ἡμ. Π. Βορρόπουλος, 15+13 [14Ε].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀγριοβιολέτα 15+11 [13Ε].—Νικηφόρον Εἶφος 14+11 [12Ε].—Πειρακτῆριον 14+11 [12Ε].—(Ἐκτός Διαγωνισμοῦ: Βαρβαλομάχος Ἑλλάς 15+11 [13Ε].—Ἀντονοστάτωρ τοῦ Βυζαντίου 14+11 [12Ε].—Ἀλκίης 14+11 [12Ε].)

ΕΠΑΝΟΙΣ: Ἑλληνικὸν Γόητρον 15+9 [12Ε].—Ἑσπερος 15+9 [12Ε].—

Ἑλπίς τῆς Ἑλλάδος 14+9 [11Ε].—Γλυκὴ Παρελθὼν 14+9 [11Ε].—Μικρός Σουλίουτῆς 14+9 [11Ε].—Κένταυρος 13+7 [10Ε].—Ἡμέρα τῆς Ἐλευθερίας 13+7 [10Ε].—Χρυσόφρενη Ἑλπίδα 13+7 [10Ε].—Νεοῦδα τοῦ Βοσπόρου 13+7 [10Ε].—Γεώργιος Κ. Βίγγος 14+6 [10Ε].—Μαργαρίτα τοῦ Ἀγροῦ 14+6 [10Ε].—Νικητῆριος Ἀάφνη 14+6 [10Ε].—Λαφνοστεφανωμένος Ἡρώς 13+6 [9Ε].—Κυανόλευκον Λάβαρον 13+6 [9Ε].—Φαέδων 14+5 [9Ε].—Ἀστὴρ τῆς Νίκης 14+5 [9Ε].—Ἀιολικός Ἀστὴρ 14+5 [9Ε].—Χαμόγελο τοῦ Πόνου 14+5 [9Ε].—Φιλόμοσος 12+6 [9Ε].—Παν. Μ. Σιφαῖος, 13+5 [9Ε].—Ἀγνοστος 13+5 [9Ε].—Εὐελπίς Νέος 13+4 [8Ε].—Χαλασμός Κόσμου 13+4 [8Ε].—Βασιλειὸς Χάλης 12+4 [8Ε].—Σημαία τῆς Ἐπιτάφου 12+4 [8Ε].—Πολυμήχανος Ὀδυσσεύς 12+4 [8Ε].—Δέων τῆς Χαιρώνειας 12+4 [8Ε].—Μαρουσῶ Ν. Κοτῖα 13+3 [8Ε].—Γεώργ. Δ. Νέκος, 13+3 [8Ε].—Ἀγκάδι 11+4 [7Ε].—Ἀρης 12+3 [7Ε].—Ριζοπάτης 12+3 [7Ε].—Δικέφαλος Ἀετός 12+3 [7Ε].—Πανελλήνιον Μεγαλεῖον 12+3 [7Ε].—Ἑλληνικὸν Μεγαλεῖον 11+3 [7Ε].—Κυπριακὸς Ἀστὴρ 11+3 [7Ε].—Φαιδρὸς 10+3 [6Ε].—Χρυσόμαλλον Δέρας 10+3 [6Ε].—Κόρη τοῦ Βουνοῦ 10+2 [6Ε].—Μακεδὼν Πρόσκοπος 10+2 [6Ε]. (Ἐπεται τὸ τέλος)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

(Ο συνοδεύων τὴν λύσιν με 10 λεπτά, θά λάβῃ ἀπλὸς μέρος εἰς τὴν Κλήρωσιν. Ἐάν θέλῃ να δημοσιευθῇ και τῶνομά του εἰς τοὺς Ἀντας, πρέπει να ἐσωκλείσῃ λεπτὰ 25 εἰς γραμματόσημον.)

Α.) Παιγνίων Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μικρὸ Ἀηδονάκι.

ΞΕ	ΦΕ
ΚΑΙ	ΣΤΡΗ
ΓΑΥ	ΜΟΥ

Παιρτοῖα ἐκ τεσσάρων λέξεων.

β.) Ἐπιγραφὴ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δάφνης Στεφάνου.

Μ	Ε	Ι	Σ
Ν	Τ	Ρ	Τ
Α	Ρ	Α	Ο
Π	Ο	Ν	Ν

β.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ὁραῖο Θαλασσοπόδι. T*it-ch*m*n-m*n*. R*m* Νάναγισσὴ τὸ Φωνηεντόλιπον τοῦτο.

γ.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ὁραῖο Θαλασσοπόδι. T*it-ch*m*n-m*n*. R*m* Νάναγισσὴ τὸ Φωνηεντόλιπον τοῦτο.

ΥΠΑΡΧΕΙ ΤΡΟΠΟΣ

να διαβάσετε και τώρα περισσοτέρων «Διαπλάσις»: Νάροζέτε παλαιούς της Τόμους. Εἶνε και τὸ ὁραιότερον ἀναψυκτικὸν διὰ τὸ καλοκαίρι, ἡ τερπνότερα κι' έπωρελεστέρα διασκεδάσις διὰ τὰς Διακοπὰς.

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς: 1ος, 4ος, 5ος, 7ος, 9ος, 10ος, 12ος, 14ος, 16ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 24ος.—Ἐκαστος τόμος δρ. 3, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δραχ. 3,20 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν και δρ. 3,50 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1917) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 24 ἐν ὅλῳ.—Ἐκαστος τόμος ἄдетος δρ. 10 και χρυσόδετος δρ. 15. Ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, ἄдетος δρ. 10,50, χρυσόδετος δρ. 16,50. Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν, ἄдетος δρ. 11,50, χρυσόδετος δρ. 16,50.

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Κωστανῆς εἰς τὴν ἀδελφὴν του, ἐπιστρέφουσαν ἐκ τοῦ Σχολεῖου:

—Νά, ἡ μαμμά βγῆκε ἐξω κι' ἄφησε γιὰ σένα αὐτὸ τὸ ἀχλάδι. Διάλεξε λοιπὸν!
—Τί να διαλέξω ἀφοῦ εἶνε ἕνα;
—Ἀχλάδι... θά τὸ φᾶς ἢ θά τ' ἀφίσης νὰ τὸ φάω εγώ;
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ψωφιδεῶς

Μία κυρία ρωτᾷ τὴν μικρὴ Τζένη:
—Γιατί δεν πᾶς σχολεῖο;
—Γιατί δεν ξέρω να διαβάζω!
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ξανθῆς Ἑλληνοπούλας

Η Τρελλοαρσενικὴς μετροῦ τὰ σκαλιὰ τοῦ σπιτιοῦ της ἀνεβαίνοντας και κατεβαίνοντας. Ἀπορεῖ δὲ και ἐξίσταται πὼς, εἴτε ἀνεβαίνει εἴτε κατεβαίνει, πάντα βρίσκει τὸν ἴδιο ἀριθμὸ!!!
Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τραγοῦδι της Λευτεριάς

Ὑστερόγραφον τοῦ Τοτοῦ:
«Ἐάν δεν λάβῃς τὴν παρούσαν μου, να με εἰδοποιήσης άμέσως!»
Ἐστάλη ἀπὸ τὸν Ἀδὸν Κιζότην

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38 δόδος Εὐριπίδου τὴν 10ην Ἰουλίου 1918.

Η ΠΡΟΕΣΜΙΑ πρὸς ἀποστολὴν Συλλογῶν διὰ τὸν 174ον Διαγωνισμὸν Ἀσκήσεων εἴησε πρὸ πολλοῦ, ὥστε ἄλλας Συλλογὰς δεν δέχονται πλέον. Ἄλλως τε οὔτε χρειάζονται, διότι ἔλαβα ἄνω τῶν 150, αἱ ὅποιαι εἶνε πέρα πολλὰ διὰ τῶρα που δεν δημοσιεύω παρὰ 5—6 Ἀσκήσεις εἰς κάθε φύλλον.

Ἐγὼ εἰς Ἐπιστολὰς μου ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομίδα οἱ ἑξῆς: Ἑγγλεξάν, Υἱὸς τῆς Διαπλάσεως, Γυθιωτάκι, Ἀεὶδὲς, Θραμβὶ, Μεγαλοῦδεάτης, Σανθὸς Ἰαπότης, Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης, Ἑλληνικὴ Σημαία, Φωχὸ Χαρτοηλάκι, Ἡρώς Ἑλληνοπούλα, Νεαρός Ντίεσκιντ, Ἱερὸς Ἀγών και Τρελλὸ Ἀηδονάκι. —Ἐξέτελεσα τὰς παραγγελίας των και τοῖς εὐχαριστῶ διὰ τὰ καλά των λόγια.

ΕἰςΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ (Ὅδδον ψευδώνυμον ἀρκαίνεται ἡ ἀγανουδα, αν δεν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 2. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ταχύνουν μέχρι τῆς 30 Νοεμ-

βρίου 1918. "Όσα συνοδεύονται από Α ἀνέχονται εἰς ἀγρία, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια.)

Νέα Ψευδώνυμα: Αἰγιώτικο Διαβολάκι, ἄ. (ἐγώ). Κουρεμένη Ἀρσακειά, κ. (ΧΑ). Κῦμα τοῦ Σαρωνικοῦ, ἄ. (ΘΚ). Ἀδελφὴ τοῦ Στρατιώτου, κ. (ΑΝ). Νικητὴς τοῦ Σκοῦ, ἄ. (ΠΒ). Ματωμένη Δύσις κ. (ΑΠ). Δαρνοσεφὴς Ἀεροπόρος, ἄ. (ΓΒ). Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Ἀνταλούζα, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 3 τὸ πολὺ προτάσεις λεπτὰ 50· Διὰ τὰς περιπλέον 10 λεπτὰ ἡ λέξις.]

Μ.Μ. ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν:

— ἡ Ὀμηρικὴ Ἰθάκη με Μικρὴ Χιωτοπ., Ἀνὴλ. Μπέμπη, Κόν. Γαρόφ. Ξανθὴν Ποικιλ., Ναυτάκι τ. Αἰγ. — ἡ Βεργένια με Κόρη τ. Βουν., Τρελ. Ἀταγγ., Τρελ. Ναυτοπούλαν. — ὁ Ναπολέων Α' με Δικέφ. Ἀετόν, Ξεφτ. τ. Νίκη, Ἀτρόμ. Πολεμ. καὶ ὅλου; τοὺς Πατρινούς; ψευδωνυμοῦχος. — τὸ Μικρὸ Ἀηδονάκι με Ξεπεσο. Λόδοον, Ὡσαὶ Ὁθαλασοπ. — ὁ Ξεπεσμένος Λόδοος με Μυγκέ, Πατρ. Λουλουδι, Ἀεροποταμιά. — τὸ Θαλασοπούλι τοῦ Φαλήρου με Λέον. τ. Νερμ. Καρυοφ. τ. 21, Μαυρ. Βασιλ., Πλοῖο. Γράντ, Λευτ. στοὺς Σκλάβ., Ἑλλ. τ. Μέλλ., Μακεδ. Πρόσκ., Νικητ. Σάλπ. — τὸ Νικητήριον Σάλπισμα με Ἑλλ. Λαβεντ., Γενναῖον. Στρατηλ., Κνανόλ. Δάβ. — ὁ Νεαρός Ντέτεκτιβ με Κναν. Λάβ., Ξεπεσο. Λόδο., Τραγ. τ. Λευτ. Βεργένια, Μυγκέ. — ὁ Ἀστὴρ τῆς Δόξης με Ἀστ. τ. Νικ., Τραγ. τ. Λευτ. Δοξασμέν. 21, Τρισεύγ., Βαρονίδα. — τὸ Τρικκεριωτάκι με Σκυνδαλιάραν, Ἀεροποταμιά.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Τρελλοαρσακειάδα (εἰς ὑγίαν λοιπόν). Φαέθοντα (ποῦ τοῦ ἐπέραςε ἐπὶ τέλους ἡ τεμπελιά) Πεισματάραν (ὥρα τοῦ γραμματάκι σου) ἂν θέλῃς, γίνε'. Ἐνα Χιωτάκι (ποῦ με μεγάλο ἐνθουσιασμό ἐτοιμάζεται τώρα, σὲ τὸ Μέτωπο, γιὰ τὴ νέα ἐπίθεσις). Γενναῖον Λέσβιον (εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια· μπερὶ) Βαρονίδα (ἴδε φύλλ. 31) Μέλλοντα Δόκιμον (οἱ γραμματοκομιστὰ εἶνε ὑπάλληλοι τοῦ Ταχυδρομείου, ἐκπεμνόμενοι διὰ τὰς παραλείψεις των, πρέπει νὰπευθύνεται κανεὶς εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον) Ναπολέοντα Α' (δταν πᾶς, φίλῃ μου τὸ χερί τῆς γιγαλῆς) Σπαθὶ τοῦ Διάκου (στὸ 1913 ὁ «Μικρὸς Τρόκευ») Μπομπουλῆαν (ἄρρισαν νὰ ἐπικρατοῦν ἄλλες ἰδέες· ἐὰν ἐκδηλώσῃς μίαν ἱσχυρὰν κλίσην, καὶ οἱ γονεῖς σου δὲ ὑποκύβουν) Μανόν (ποῦ τώρα με τῆς ζέστες, δὲν ἔχει ὄρεξι γιὰ τίποτα) Βεργένια (μὴν ἀνησυχῇς) Α. Ε. Παρ. (ἔλαβα.) Ρεμβάδῃ Σιάτισταν (τὰ ἔλθοι ὅλα) Μικρόν Βιθυνόν καὶ Δικέφαλον Ἀετόν (συπεριελήθησαν, ἡσυχάστε) Α. Καμπ. (ὄχι.) Διαβολάκι τοῦ Σχολείου (ἐπιτρέπεται) Ἀφελή Ξανθοῦλαν (ἐχάρηκα πολὺ διὰ τὰ εὐχέλιστα νέα) Αἰτωλόν, Δόν Κιχώτην κτλ. κτλ.

Κόρη τ. Δουνάβεως, Νικητὴρ. Δάφνην (ἔλαβα εἰς χερίσιν· συμμορφώθη.) Χαρ. Α. Στραβ., Τίδοκον, Ὀμηρικὴν Ἰθάκην, Πηνελ. Δούη, Κόρη τῶν Φαίδων, Χρυσὴν Ἀκτίνα, Ἐνι-αλαν Ἑλλάδα, Κῦμα τοῦ Λαυρελόν, Ἀστέρτα τῆς Δόξης (ἐστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 9 Ἰουλίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 175ου Διαγωνισμοῦ Ἀύσεων Ἰουνίου—Αὐγούστου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 16ης Ὀκτωβρίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ, ὥπως καὶ τὸν προηγουμένον φυλλάδιον.]

261. Δεξιόγραφος

Ἀνθῆ, ὥπες; καὶ συνάμα
Τάλαφρῆτου ἓνα γράμμα
Στὴ σειρά αὐτὰ τὰ τρία
Καὶ νά, μιὰ Αὐτοκρατορία

Ἐκεῖ-κάτω στὴν Ἀσία!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θριαμβ. Μεγαλοδιδάτου

262. Στοιχειόγραφος

Τὸ κεφάλι μου ἀλλάζει
Καὶ με ὅλασιν κυττάζει;
Πῶς ἐπίρρημα σάφινει
Θρεπτικὴ τροφή νὰ γίνῃ.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Νικητήριον Σάλπισμα

263. Μεταγραμματοσμός

Εἶμαι μέρος τοῦ βωδισοῦ,
Τοῦ τραγισοῦ, τοῦ ἐλαφισοῦ
Μά...δὲν τρώγομαι.
Τῶρ' ἀναγραμματοσμένο,
Τῶν ἰδίων μέρος μένω
Μά...καὶ τρώγομαι.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Διαβολάκι τῆς Γειτονιάς

264. Ἀστὴρ

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Ὅριζοντίως; πηνόν, κα-
θέτως; προφήτης; δια-
γωνίως; δὲν δημητριακόν
καὶ ἀρχαία τραγικὴ
Βασίλισσα.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Φτωχὸ Χαμογηλάκι

265. Φωνηεντόλιπον

Πν - τ - λμπ - δν - ν - χρς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ναυτοπ. τῶν Σπετσῶν

266. Γρίφος

t
t T t
t t ρνα
t τιμ
t ουν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φαιδρουῦ

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τῶν φυλ. 5 καὶ 6

46. Ρεζεντᾶ (οἶ, ζέντμ.) — 47 Πανικός (πᾶ, νῖ, Κῶς.) — 48. Δικαιοσύνην ἄσαι ἐργὴ καὶ λόγος. (Ἡ ἀνάγνωσις ἐκ τοῦ μεσαιῶν Δ, προχωρεῖ κατὰ στίχους, ἐκ τῶν ἀνω καὶ ἐκ δεξιῶν.) — 49. ΔΕΩΝ (Ἀχιλλεύς, Ποσειδῶν, Σόλων, Ἑλένη.) — 50-53. 1. Ὀμίλει ἥδεος? 2. Ὀμόνοιαν δίκω. 3. Ἐπαίνει ἀρετήν. 4. Φιλοφρόνει πᾶσι. — 54. Ἡ Διάπλασις εἰσῆλθεν εἰς τὸ τεσσαράκιστον ἔτος. (Ἡ διὰ Πλάς-εἰς ἦλθε εἰς τὸ τεσσαρά-Κῶς τὸν -ἔτος.)

55. Ἀγαλλίασις (ἀγάλλω σεις—α, Γαλλία, σὺς.) — 56. Πήγασος (πῖ, γᾶ, σῶς.) — 57. Κύνος-κύλος. — 58. Γεῖρας-γέρας.

59. ΜΥΣ ΘΑΣΟΣ ΛΑΡΙΣΣΑ ΠΑΡΡΑΣΙΟΣ
60. ΝΕΑΠΟΛΙΣ (Ἑλπίς, Αἰολός, Πλειάς, Ὀπίων, λίτος, Ἰλισσός, σπίνος) — 61-65. Διὰ τοῦ Υ· γ ο ὅς, κ ὅς, ν, ὅς, α ὅς, ἡ λ ὅς, ε ὅς, πο ὅς (ἡ ὅς πο ὅς), ὅς, π ὅς. — 66. ΕΡΗΜΟΣ-ΡΟΔΟΠΗ (Ἑρμῆς, Ρόδος, -Ἡδη, ΜΟναχον, ὈΠιον, ΣΗτός. — 67. Αἱ τῆς ἀρετῆς κτῆσεις σταθεραὶ εἰσὶν. (ἐτ εἰς ἀρ-ἐτ εἰς κτ-εἰς εἰς σταθ-ἐρ-εἰς.)

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

Συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται, νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διευθύνοντες καὶ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταχυλίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις με ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος.) Πέραν τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἡ λέξις, με παχέα δὲ στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ με κεφαλαῖα λεπ. 40. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.]

[1Η'—232.]

Χαλασὴν Κόσμον, Δαρισσαῖκον Διαβολάκι, σᾶ; βεῖχα· μικρούλια μου· τί χαριτωμένα καὶ τὰ δύο ὅταν βολτάρετε στὸ πεζοδρόμιον τῆς πλατείας!!

Βεργένια

[1Η'—235 β']

ΕΘΝΟΦΥΛΛΟΣ

ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΤΟΥ 1918

[1Η'—233.]

Ασπρολούλουδο, σὲ ἀνεκαλύψαμεν. **Α—Προσκοπᾶνι Εὐξείνου, Ξανθὸς Ἰππότης, Γενναῖος Λέσβιος.**

[1Η'—234.]

Επιθυμῶν νὰ γνωρίσω τοὺς τιτλούχους συναδέλφους μου, ἀνταλλάσσω με ὅλου; Μ. Μυστικά.

ΕΥΓΕΝΗΣ ΦΙΛΟΔΟΞΙΑ

[1Η'—235.]

ΟΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ»

ΚΑΙ «ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΕΛΛΑΣ»

Κατέρχονται ἡνωμένοι εἰς τὸ Δημοψήφισμα ὅπως ἀναδείξωσι δι' ὑπεροπτακτικῶν ψήφων τὸ ἀσύγκριτον ψευδώνυμον: «ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ»

Ἡ νίκη εἶνε τὸσον ἐξηφαλισμένη ὥστε κηρύττομεν τὸν πόλεμον ἐναντίον τῆς «Δημοκρατίας». Οἱ Ἀρχηγοὶ Ἀρίσταρχος ὁ Σάμιος Φωνὴ τῆς Πατρίδος

[1Η'—236.]

Πλοῖαρχον Γράντ: Εὐχαρίστως, κυριε Νόντκ· ἐνόμισα; ὅτι δὲν θὰ σὲ ἀνεκάλυπτε ὁ: **Νεαρός Ντέτεκτιβ**

[1Η'—237.]

Στὴ Βαρονίδα καὶ Παναχαῖδα ἀνεκαλύψαμεν τὰ δροσερὰ φίλκτικα νὰ ἀγάπη πολλή.—Ἡωῖς Ἑλληνοπούλα, Μεγάλη Ἑλλάς, Τρολλή Ἀταγγάνα.

[1Η'—238.]

Υπάρχει ὡραιότερον ψευδώνυμον ὑποφαινόμενον; Ὅμοι!!! Ἐλπίσω μετ' ὁπαδῶν, οὐς; εἰρήσῃ ἐν παρόδῳ, εὐχαρίστως, ὅτι νικήσωμεν προσηγορῶς, διότι ἀλοῖμονον, ἀλοῖμονον ἂν δὲν ... ἡ μαρμαίρουσα λαμπρότης τῆς δόξης, ὁ

ΙΕΡΟΣ ΑΓΩΝ

[1Η'—239.]

Ελλὰς τοῦ Μέλλοντος, σᾶ; εὐχαρίστως στεί τὸ ΑΗΤΗΤΟ ΕΥΖΩΝΑΚΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ΑΘΗΝΩΝ: Α. Μ. Νόβακ, Ἰω. Κ. Κωνενῆς, Γ. Σ. Μπότης, Νικ. Δ. Ρεφαντᾶς, Κωνστ. Γ. Κυριακός.

ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Δ. Α. Παπαδόπουλος, Σ. Σ. Μαργέλος, ΒΟΛΟΥ: Βασ. Α. Σκοτεινότης, Ατ. Γ. Κολιτσάπουλος.

ΚΕΡΑΜΙΔΙΟΥ: Δημ. Γ. Ντακούλας, ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Π. Θ. Καράγιωργας, Δ. Θ. Καράγιωργας.

ΣΥΔΟΚΑΣΤΡΟΥ: Σπηλ. Ἀν. Παυλῆ, ΠΟΛΙΣΤΕΩΝ: ΠΑΛΛΑΔΙΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: Κῶς τοῦ Σαρωνικοῦ, Εὐστατῆς Α. Παντελᾶ, ΠΑΤΡΩΝ: Δημ. Ἀδ. Θεοδόρου, Α. Β. Φιλόπουλος, Σπυρ. Α. Θεοδόρου.

ΠΕΙΡΑΙΑΣ: Κική Γ. Πισσία, ΣΙΑΤΙΣΤΗΣ: Ρεμβάδῃ Σιάτιστα, ΣΥΡΟΥ: Νικ. Β. Δοκίμης, Νικ. Μ. Πολίτης, Β. Β. Ἀλαφούκος.

ΤΡΙΚΚΕΡΙ: Ε. Βλουγάκης, ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Χρ. Ι. Ἀποστολίδης, Ἰω. Κ. Γαλαντοπούλου, Δημητρεῖοι Β. Σκούτης, Κωνστ. Βεσκούτης.

ΧΑΛΚΙΔΕΩΣ: Πίτης Ι. Παπαδόπουλος, **ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ**

Ὅλων τῶν ἀνεπὶ τῶν δνόματα, καὶ θὰς καὶ ὅλων τῶν ἀποστέλλαντων δεκάλεπτον μόνον μετὰ τὴν λύσιν των, ἐστὶν οὖν εἰς τὴν κληρονομία καὶ ἐκκληρονομήσιν εἰς τὴν δόξιν: Ἰωάννης Παπαγιαννόπουλος ἐν Ἀθήναις καὶ Δημητρεῖος Βεσκούτης ἐν Τριπλίτῃ, οἱ ὅσοι ἐν ἀνεγάρφῃσαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Αὐγούστου.